

*L'union du peuple
pour rétablir la démocratie*

LIÊN MINH ĐẢNG CỘNG HOÀ

Đảng của nhân dân nhằm thiết lập lại nền dân chủ

HIẾN CHƯƠNG THÀNH LẬP

Được thông qua trong hội nghị thành lập Liên minh Đảng Cộng hoà, ngày 25/03/2007.

Tiếng Việt

Bản quyền thuộc về

UPR, 26-28 rue Basfroi, 75011 PARIS, PHÁP - www.upr.fr

Được thông qua trong hội nghị thành lập Liên minh Đảng Cộng hoà ngày 25/03/2017, kỉ niệm 15 năm Hiệp ước Rome, người Pháp và phụ nữ ở tất cả các độ tuổi và tình trạng xã hội đã quyết định thành lập Liên minh Đảng Cộng hoà (UPR) nhằm khôi phục lại nền độc lập của Pháp, trả lại cho người dân Pháp quyền tự do và đưa đất nước chúng ta trở lại vai trò lịch sử với tư cách là đại diện cho tự do của các dân tộc và quốc gia trên toàn thế giới.

Các thành viên sáng lập đã quyết định tạo ra Hiến chương hiện tại, trong đó mô tả các đặc điểm và phân tích cụ thể về Liên minh Đảng Cộng hoà. Tất cả các thành viên UPR đều được đọc tài liệu này, để chia sẻ các phân tích và kết luận của mình, từ đó đưa các chính sách vào tình hình thực tế.

1. Phân tích tình hình nước Pháp: Châu Âu là vấn đề, không phải giải pháp

Liên minh Đảng Cộng hoà phân biệt mình với tất cả các phong trào chính trị hiện có ở nước Pháp dựa trên hai điểm quan trọng:

- Các phân tích về tình hình nước Pháp
- Mục đích đưa đất nước chúng ta thoát khỏi tình trạng khủng hoảng chính trị, kinh tế, xã hội và đạo đức, đang ngày càng trở nên tệ hơn.

Mặc dù đó không phải là nguyên nhân duy nhất cho các vấn đề hiện tại của nước Pháp, nhưng đó là nguyên nhân chính. Liên minh châu Âu khác xa với việc là một giải pháp, như chúng ta đã được tuyên truyền để tin trong nửa thế kỷ qua, quá trình hội nhập châu Âu, trái lại, là nguồn gốc của mọi khủng hoảng. Đó là bởi vì Liên minh châu Âu đặt người dân Pháp dưới sự giám hộ của nước ngoài, khiến cho những lựa chọn dân chủ trở nên vô nghĩa. Và điều này vô tình khóa chặt tương lai của nước Pháp, thay người dân Pháp đưa ra các lợi ích không phù hợp, đưa nước Pháp vào tình cảnh bế tắc.

UPR là một liên minh, một thể chế Đảng của thế kỉ 21, nhận thức được những gì đang thực sự diễn ra ở Pháp và trên thế giới.

Do sự đa dạng về nguồn gốc, lứa tuổi, trình độ học vấn và nghề nghiệp của các nhà lãnh đạo và thành viên của mình, UPR không phải là một Đảng của những người thiếu hiểu biết cũng như của những người hoài cổ. Trái lại, là một tổ chức Đảng của thế kỉ 21, UPR hoàn toàn quen thuộc với các kĩ thuật, công nghệ của thời đại, cực kỳ lưu tâm đến những gì đang xảy ra ở nơi khác trên thế giới, nhận thức được sự phức tạp của các vấn đề quốc tế, nhận thức được sức nặng của những hạn chế kinh tế, về sự phát triển chung của đời sống tinh thần, cũng như cởi mở với truyền thống đa thế giới và sự ảnh hưởng.

Hầu hết các đảng giải thích rằng các vấn đề của nước Pháp nảy sinh từ việc chậm trễ áp dụng cải cách, khiến nước Pháp tụt hậu so với các quốc gia khác trên thế giới. Tuy nhiên, xu hướng đổ lỗi lên người dân lại được duy trì bởi tất cả các đảng phái chính trị, mà không có bất kỳ nghiên cứu nghiêm túc, đầy đủ và công bằng nào về lý do thực sự của những thành công và thất bại của các quốc gia khác trên thế giới.

Cách tiếp cận vấn đề của UPR rất khác, được dựa trên các phân tích cẩn thận và không thoả hiệp về những gì đang diễn ra ở nơi khác trên hành tinh của chúng ta – chứ không chỉ ở một số nước châu Âu hoặc Hoa Kỳ.

Một số các phân tích khác biệt với những nhận thức đã tồn tại trước đó:

Ví dụ, UPR là đảng chính trị duy nhất của Pháp:

- Cần lưu ý rằng, quá trình xây dựng một chính thể lục địa với một chính phủ siêu quốc gia, như Ủy ban châu Âu, không được sao chép, bất cứ nơi nào khác trên thế giới, nơi nguyên tắc của nhà nước quốc gia (nhà nước tự chủ, nhà nước độc lập) chiếm ưu thế;
 - Cũng cần lưu ý rằng, theo tất cả các số liệu thống kê toàn cầu hiện có, không có mối tương quan nào giữa quy mô của mỗi nhà nước với mức sống của người dân nước đó; hay đúng hơn, có tồn tại một mối liên hệ giữa chủ nghĩa yêu nước và tăng trưởng kinh tế;
 - Cần nhấn mạnh rằng thực tế là các công ty châu Âu đang ngày càng mở rộng liên minh với các công ty trên khắp thế giới, đặc biệt là ở châu Á, để tăng cường khả năng cạnh tranh với các công ty khác ở châu Âu. Xu thế này trong giới kinh doanh là bằng chứng cho thấy tranh luận trước đây rằng hội nhập châu Âu là cần thiết cho kinh tế và công nghiệp để xây dựng một “châu Âu vô địch” thiếu thuyết phục.
 - Cẩn thận làm rõ quy trình của việc đưa ra quyết định tại các tổ chức châu Âu, sự cách ly ra khỏi nhịp điệu phát triển xã hội ở Pháp, cũng như sự ảnh hưởng và tác động của Mỹ lên các tổ chức
 - Gánh nặng về chi phí ròng của quá trình hội nhập châu Âu lên nền kinh tế và tài chính công của Pháp ngày một tăng
 - Những luận điểm này được đưa ra dựa trên số liệu thống kê so sánh, rằng Pháp không ở trong tình trạng tài chính kiệt quệ như chúng ta được tuyên truyền
 - Một tiết lộ gần đây cho thấy rằng nhiều quốc gia trên thế giới, bao gồm cả Nhật Bản và Hoa Kỳ, không tôn trọng hiệp ước Maastricht, nhưng lại được trình bày cho chúng ta như thể đây là một điều cần thiết để quản lý kinh tế và tài chính quốc gia tốt.
 - Giải thích rằng nếu có một quốc gia có nguy cơ phá sản, thì đó là Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, nơi tất cả các chủ thể kinh tế (nhà nước liên bang, liên bang, doanh nghiệp và hộ gia đình) mắc nợ nhiều hơn so với các chủ thể kinh tế tương ứng ở Pháp.
- Nhận thức rõ các vấn đề kinh tế và xã hội, UPR tuân thủ những yêu cầu về năng lực cạnh tranh và các học thuyết về công nghiệp, khoa học và thương mại, cũng như quyết tâm chính thống hoá của Pháp nhằm đảm bảo hệ thống xã hội và quan niệm xã hội.

Tuy nhiên, UPR giữ vững quan điểm rằng không thể có giải pháp lâu dài cho bất kỳ vấn đề nghiêm trọng nào của Pháp trừ phi người dân Pháp đồng thuận với các chính sách được chính phủ đưa ra. Nhưng điều này không thể đạt được, bởi quyền lực ảnh hưởng tới quyết định của họ không bắt nguồn từ sự tự nguyện tán thành của cả quốc gia, trong một bối cảnh của những lựa chọn dân chủ thực sự. Về lâu dài, chính phủ Pháp không thể đi ngược lại những mong muốn của chính người dân Pháp.

Tình hình bế tắc ở Pháp bắt nguồn từ hàng loạt sự phục tùng đáng hổ thẹn của người dân Pháp đối với sự kiểm soát từ bên ngoài lãnh thổ Pháp.

Dựa trên những gì một nghìn năm trăm năm lịch sử nước Pháp dạy chúng ta, UPR lưu ý rằng người dân Pháp chưa bao giờ đồng ý chịu sự chi phối của bất kỳ một thế lực không chính thống hay không được hợp pháp hoá nào từ bên ngoài.

Tuy nhiên, cho dù có bất kỳ những lập luận nào về những lợi ích ngọt ngào hay viễn cảnh tương sáng nào có thể được đưa ra, có một sự thật không thể phủ nhận rằng, do sự thiếu hiểu biết của người dân Châu Âu, liên minh châu Âu rõ ràng đã tác động để nước Pháp bị chi phối bởi thế lực chính trị bên ngoài nước Pháp, không hề được công nhận thông qua bầu cử hay được hợp pháp hoá. Từ lịch sử hàng ngàn năm của nước Pháp, chúng ta cần hiểu rằng sự khuất phục này chỉ có thể là tạm thời, hoàn toàn không thể chấp nhận về lâu dài.

Trong khi đó, người Pháp được gieo cho ấn tượng rằng hội nhập châu Âu, đặc biệt là với cuộc trưng cầu dân ý về hiệp ước Maastricht, được thông qua với biên độ đồng ý cực kỳ hẹp, thông qua áp lực tâm lý mạnh mẽ, đe dọa người dân với những hậu quả tồi tệ nhất trong trường hợp họ phủ quyết.

Người Pháp không bao giờ được cảnh báo, thẳng thắn và trung thực, về những hậu quả tiêu cực của việc nhượng bộ quyền độc lập, tự chủ tối cao của nước Pháp, với thái độ vội vàng, hấp tấp và thiếu cân nhắc cẩn trọng. Chẳng hạn, chưa bao giờ chúng ta được cảnh báo một cách rõ ràng và chi tiết về những nguy cơ đó, kể cả với những lựa chọn mang tính chiến lược cho tương lai của nước Pháp, bao gồm các chính sách đối ngoại, phòng thủ quốc gia, thậm chí các vấn đề về xã hội, kinh tế, tiền tệ hoặc môi trường, cũng không còn được quyết định dựa trên sự bỏ phiếu của người dân. Và thậm chí ngay cả khi đất nước trở nên kiệt quệ như hiện nay, những lựa chọn mang tính quyết định vẫn bị chi phối bởi sự bảo hộ ngớ ngẩn được giải thích là tổ chức gồm 30 nước, nơi tầm ảnh hưởng của nước Pháp chẳng hề đáng kể, trong khi Mỹ, thông qua vận động hành lang và gây áp lực, lại trở nên áp đảo.

Chúng ta đang bị nhiễu loạn thông tin bởi các phương tiện truyền thông cổ “lái” chúng ta thừa nhận rằng “khối châu Âu chung” kiến tạo hoà bình, rằng đây là một quyết định lịch sử, cần thiết cho chính trị, cấp bách về kinh tế, là một tiến trình phát triển xã hội, yêu cầu cần thiết về tinh thần...Người dân Pháp chỉ có thể tin vào điều đó, mà không thể tiếp cận nó để hiểu rõ mà tìm ra các chứng cứ đi ngược lại quan điểm này.

Chưa kể, người Pháp còn chưa hề biết rằng những đại diện được họ lựa chọn đã không còn đưa ra các quyết định chiến lược cho nước Pháp nữa. Cũng như họ không thể hình dung rằng 26 quốc gia mà nước Pháp liên kết với, hầu hết cũng đều không có sự tán thành của họ, có thể tạo thành đa số và có thể buộc họ phải đưa ra quyết định mà họ muốn từ chối.

Kết quả của những mâu thuẫn này là tình trạng bối rối, ngày càng tồi tệ hơn, vì sự thật đang khiến người Pháp đưa ra kết luận, ngược lại với những lời hứa đao to búa lớn họ nhận được trong nhiều năm qua. Cụ thể:

- “Chúng ta được bảo rằng Châu Âu hòa bình”? Tuy nhiên, những gì chúng ta thấy là liên minh châu Âu muốn đẩy nước Pháp vào các liên minh chiến tranh cùng với Hoa Kỳ để tham gia vào các cuộc chiến bất hợp pháp, như ở Iraq.
- “Châu Âu nghĩa là sự phát triển và việc làm”? Nhưng khu vực châu Âu lại đang tụt lại phía sau so với các nước / tổ chức khác trên thế giới về tăng trưởng và việc làm.
- “Khối Châu Âu thịnh vượng”? Thế nhưng sức mua của người dân Pháp lại đình trệ hoặc giảm sút, và triển vọng tương lai cho tình hình này ảm đạm hơn bao giờ hết.
- “Khối châu Âu chung có đang cho phép chúng ta tạo ra những công ty công nghiệp hàng đầu cạnh tranh với Hoa Kỳ và Trung Quốc?”

Không chỉ vậy, Ủy ban Châu Âu chặn tất cả các biện pháp bảo hộ có thể so sánh với các biện pháp được chính phủ Hoa Kỳ hoặc Trung Quốc đang áp dụng. Ví dụ: cho phép mua thép từ các công ty Ấn Độ, chấp nhận chuyển hướng sản xuất sang các nước có chi phí nhân công thấp hơn để giảm chi phí hay thậm chí là cắt toàn bộ việc sản xuất trong nước ở các ngành như dệt may, đồ nội thất, đồ chơi, quang học...

- “Khối châu Âu chung có nghĩa là bảo đảm xã hội nhiều hơn nữa”? Thế mà, Ủy ban Châu Âu ủng hộ việc chuyển hướng sang các nước có chi phí lương thấp, từ chối các biện pháp cân bằng xã hội và tài chính trong Liên minh châu Âu, lại còn công khai thúc đẩy việc bán phá giá đáng hổ thẹn.

- “Châu Âu có nghĩa là kiểm soát tình trạng nhập cư ồ ạt”? Nhưng hiệp định Schengen, ngược lại, đã bãi bỏ việc kiểm soát biên giới và biến đất nước chúng ta thành nơi cho phép tất cả mọi người và hàng hoá nhập cảnh mà không hề qua sang lọc.

- “Châu Âu ủng hộ phát triển nông nghiệp?” Nhưng Ủy ban châu Âu lại lên kế hoạch làm biến mất gần như hoàn toàn nền công nghiệp truyền thống.

- v.v.

(1) Bất kỳ nỗ lực nào để sáp nhập các công ty châu Âu thường đều bị Ủy ban châu Âu ngăn chặn dưới chiêu bài chống độc quyền trong kinh tế.

(2) Nước Mỹ, nơi mà chúng ta nợ ân tình và tình bạn, cũng là một nạn nhân trong việc này.

Sự hiểu lầm tai hại là nguồn cơn của cuộc khủng hoảng chính trị tại Pháp

Để tóm tắt lại, các cơ quan tuyên truyền chặn tất cả các quan điểm phản biện, ý kiến trái chiều về việc hoà nhập châu Âu, và tranh luận theo kiểu fortiori⁽³⁾ biến bất kỳ câu hỏi nào được đưa ra đều bị coi như một sự báng bổ. Thế mà tình trạng này lại không ngừng gia tăng trong tất cả các lĩnh vực, chứ không hề có bất kỳ một lý do thoả đáng nào.

(3): fortiori: hình thức tranh luận “đánh tráo khái niệm”: dựa trên niềm tin hiện có trong mệnh đề trước để tiếp tục tranh luận ủng hộ cho mệnh đề sau với mục đích ngầm định sự đúng đắn của mệnh đề đầu tiên. Vì mệnh đề sau thường yếu hơn mệnh đề trước, nên người tranh luận có thể lợi dụng, áp đặt sức mạnh của mệnh đề trước và suy diễn ra mệnh đề sau.

Vì vậy, trong suốt nhiều thập kỷ qua, sự hiểu lầm tai hại này đã ngày càng phát triển. Từ cực tả sang cực hữu, không một chính trị gia nào dám thể hiện rằng mình không ủng hộ các nguyên tắc của châu Âu hội nhập. Tuy nhiên, trong toàn bộ phạm vi chính trị, không có chính trị gia nào thực sự ủng hộ liên minh châu Âu hiện tại. Điều này đặc biệt rõ ràng trong chiến dịch trưng cầu ý dân hồi tháng 5 năm 2005 về Hiến pháp châu Âu. Như hầu như chưa từng được đề cập, trong khi những người bỏ phiếu “Không” phủ nhận sự tồn tại của Liên minh châu Âu, thì những người ủng hộ bỏ phiếu “Có” cũng gián tiếp từ chối, vì lập luận của họ là Hiến pháp này sẽ mang lại những thay đổi cần thiết (Bầu “Có” cho một Liên minh châu Âu hoạt động hiệu quả, “Có” cho một xã hội châu Âu hoà hợp...)

Nói cách khác, tất cả các chính trị gia Pháp ủng hộ xây dựng khối châu Âu chung nhưng phản đối cách nó đang diễn ra.

Trong một nỗ lực để giải quyết mâu thuẫn này, họ lúc nào cũng tuyên bố là ủng hộ một “châu Âu khác”, làm tăng sự hoài nghi của các cử tri rằng một “châu Âu khác” thực chất chỉ là một nước Pháp khác, nhưng lớn hơn mà thôi.

Nhưng không ai trong số họ dám thừa nhận rằng cái viễn cảnh đầy sức cám dỗ này không gì hơn lối suy nghĩ hảo huyền không có ý nghĩa. Vấn đề nảy sinh ở Châu Âu hiện nay nguyên nhân không phải do ngẫu nhiên. Đó là hệ quả của 27 quốc gia xung đột về lợi ích, và Pháp chỉ là một thành viên trong đó (chiếm 3,7%), không thể áp đặt giá trị, lợi ích và quan điểm lên đại đa số các nước thành viên thân Mỹ trong khu vực.

UPR nhìn nhận rằng sự bất nhất trong hệ thống chính trị liên minh Châu Âu là nguyên nhân chính cho sự bế tắc mà nước Pháp đang phải trải qua. Không muốn, hay e sợ phải đối mặt với những hậu quả đã được dự đoán và việc phải đưa ra sự phản đối về tham vọng liên minh toàn Châu Âu, các đảng phái chính trị của Pháp trước truyền thông và xã hội chỉ thể hiện ấn tượng về sự mập mờ thiếu tính dân chủ; bất chấp việc lên tiếng chỉ trích Châu Âu, nhưng vẫn chấp thuận những quy tắc còn thiếu sót, nhưng bề ngoài có khả năng hấp dẫn người Pháp - bất cứ đề xuất nào cũng có thể đạt được sự đồng thuận từ 26 nước thành viên còn lại.

Chính vì lẽ đó, nền chính trị Pháp trở nên chia rẽ, mất đi cơ hội để phát triển và tạo điều kiện cho chủ nghĩa cực đoan. Chính vì thế, nhằm thay đổi tình hình chính trị Pháp, điều quan trọng là hình thành một đảng mới mà mục đích tối cao là giải quyết những bất hoà này.

2. Sự phục hồi của quốc gia đi liền với việc rời khỏi khối Liên minh Châu Âu

Trong khi kế hoạch đầy hứa hẹn về một Châu Âu thịnh vượng, dân chủ và hoà bình là điều còn xa vời, sự hợp nhất Châu Âu bất kể dưới hình thức hay lời hứa nào đều là sự không tưởng hiển nhiên, khiến Pháp và các nước Châu Âu dần trở nên độc tài chính trị, kinh tế kém hiệu quả, xã hội bất ổn, tranh chấp ngoại giao, và vô cảm.

Chỉ sự tự do và độc lập chủ quyền của Pháp và người dân Pháp mới có thể đảm bảo sự thịnh vượng dân chủ của quốc gia, cũng như những tác động ảnh hưởng của Pháp cho sự hoà bình hữu nghị trên toàn thế giới bất kể địa lý hay tôn giáo.

Chấm dứt sự mơ hồ

Một trong những lý do cho sự hình thành UPR bắt nguồn từ thực tế tất cả các phong trào chính trị đấu tranh cho sự tự quyết của quốc gia tới nay đều mơ hồ:

- Một mặt, sự tự quyết quốc gia được nêu ra như một trong những vấn đề thiết yếu cần giải quyết. Dẫn tới những yếu tố quan trọng, bản chất của việc tái hình thành quyền tự quyết của quốc gia bị quên lãng và dần biến mất.
- Mặt khác, “những lời đồn” về liên minh Châu Âu có thể hàn gắn lại được đề cao. Các nhà hoạt động chính trị tuyên bố ủng hộ “một Châu Âu khác”, ví dụ như “Châu Âu của các quốc gia”. Tuy nhiên họ không thể đưa ra giải thích cụ thể chính xác về ý tưởng ấy hay phương thức phép màu để tập hợp Uỷ bản Châu Âu và 26 nước còn lại như được nêu trong Điều 3.

UPR cho rằng những sự lập lờ không rõ ràng này là nguyên nhân chính dẫn tới ý kiến của đại bộ phận công dân Pháp bị bỏ ngoài tai, vì thế sẽ áp dụng kế hoạch cụ thể chính xác bảo đảm tính công bằng, dân chủ và thẳng thắn.

Mục tiêu của kế hoạch là giúp Pháp rời khỏi Liên minh Châu Âu và từ chối mọi kế hoạch tái gia nhập Châu Âu có khả năng tước đi quyền tự do của nhân dân Pháp dưới bất kể hình thức nào.

Trong quá trình triển khai kế hoạch, UPR sẽ là bộ phận chính trị duy nhất có quyền đề ra những đạo luật giúp cho quá trình phục hồi đất nước dựa trên ba điều cơ bản sau:

1. Tuyên bố bãi bỏ Hiệp ước Châu Âu, bao gồm Hiệp Ước Rome 4.
2. Từ chối khái niệm “Châu Âu liên minh thống nhất” với mọi hứa hẹn về “một Châu Âu khác”.
3. Đề ra đạo luật trong hiến pháp Pháp nghiêm cấm mọi sự uỷ quyền quyền tự quyết dân tộc trong mọi vấn đề, hoàn cảnh, thời gian, trong bán hiệp ước quốc tế dựa trên sự đồng thuận và bình đẳng dựa các quốc gia.

UPR nhận định rằng sự minh bạch của bản kế hoạch cùng với mục tiêu quan trọng mà nó hướng đến sẽ tạo điều kiện xoá bỏ những sự mơ hồ, tránh lặp lại những thất bại trong quá khứ và hình thành những thay đổi chính trị thiết yếu mà nhân dân Pháp kêu gọi.

(3) Để đưa ra luận điểm “Gaullism” nhằm tiếp tục lợi dụng câu chuyện tưởng tượng này, MRP và những nhà vận động hành lang Atlanticist đã liên tiếp bị phê phán bởi truyền thông. Nửa thế kỷ trước, Charles de Gaulle đã đồng ý nhân nhượng bằng việc đưa ra một đề xuất về “những quốc gia Châu Âu” mà khái niệm về nó rất mơ hồ không rõ ràng, chỉ nhắc tới trong bối cảnh gồm 6 nước Châu Âu, trong đó, Pháp ở vị thế ảnh hưởng mạnh mẽ. Ngoài ra, bất cứ khi nào chủ quyền quốc gia bị đe dọa, Charles De Gaulle dĩ nhiên đưa ra quyết định có lợi cho Pháp.

(4) Bản Hiệp ước mà chúng ta kí kết, những quy tắc với quốc gia trụ cột mà Bolkenstein quyết định kí và ban hành, hay sự vắng mặt của Pháp trong những cuộc thương lượng mang tính chiến lược tại WTO mà thay vào đó được đại diện bởi một thành viên của uỷ ban Châu Âu... Sự thiếu trung thực khi hứa hẹn với nhân dân Pháp về sự chống lại quá trình quốc tế hoá hoặc chống lại việc phải nhường những quốc gia có nguồn lao động giá rẻ, trong khi bị gạt ra khỏi cơ chế mà ở đó từng quốc gia có quyền và đa thành công trong việc bảo vệ lợi ích quốc gia.

(5) Nửa thế kỷ vừa qua đã chứng minh tất cả những dự định về “một Châu Âu khác”, hay “Châu Âu của các dân tộc”, “Châu Âu của các quốc gia”, “Xã hội Châu Âu”, “Châu Âu độc lập”, “Châu Âu của người Châu Âu”, “Châu Âu này”, “Châu Âu khác” đều không gì hơn những sự làm sao nhãng khỏi vấn đề thực tại về sự cần thiết của một kế hoạch chi tiết cần trọng cho sự phục hồi của nước Pháp mà trong đó quá trình tái cấu trúc chính trị cần phải loại bỏ mọi tàn dư kìm hãm trong quá khứ.

Đối diện với một ngàn năm trăm năm lịch sử dân tộc, UPR nhận định điều cần làm trước nhất là giải quyết vấn đề chủ quyền dân tộc như bước tiền đề quan trọng để tái thiết lập quyền lực của chính phủ, đưa ra một kế hoạch hiệu quả cho sự phát triển kinh tế văn hoá xã hội đi liền với đề cao những giá trị tự do, công bằng và bác ái của Cộng Hoà Pháp.

Kế hoạch giải phóng dân tộc đặt qua một bên chia rẽ đến từ hai phe chính trị hữu – tả

Kế hoạch của UPR trong thực tế không gì khác ngoài kế hoạch giải phóng dân tộc. Chính vì lẽ đó, bản kế hoạch không để ý tới những chia rẽ từ lâu giữa hai phe chính trị bảo thủ và cấp tiến.

UPR không phủ nhận sự tồn tại về chia rẽ sâu sắc giữa hai đảng phái, nhưng nhận định rằng, vào mỗi thời điểm nước Pháp bị đe dọa, sự chia rẽ tạm thời biến mất, được đẩy lùi nhường chỗ cho tình hình cấp bách hơn. Vì thế, các thành viên UPR nam giới hay nữ giới đều đến từ các đảng phái khác nhau, ngay cả khi có bất đồng về vấn đề kinh tế hay xã hội. Nhưng tất cả đều đồng ý rằng những cuộc tranh luận đều vô nghĩa khi mà những quyết định chiến lược quan trọng đều đã được quyết định trước khi thông báo hay xin ý kiến từ những người dân Pháp. Những cuộc tranh luận hay cả bạo lực về vấn đề thuế, tài chính, bảo hiểm xã hội, nhập cư hay môi trường chẳng có ý nghĩa gì khi mà quyền quyết định bị tước đoạt khỏi người Pháp và trao vào tay những nhà lãnh đạo của uỷ ban Châu Âu mà người Pháp không bầu chọn và không được bầu cử công bằng.

UPR hơn thế nữa tin rằng sự gia tăng của những vấn nạn cùng với “myth” về một “Châu Âu khác” là một trong những cái bẫy mà những người ủng hộ một Châu Âu thống nhất bày ra nhằm ngăn chặn người dân Pháp quan tâm tới vấn đề quan trọng duy nhất: Ai là người nắm giữ quyền quyết định về vấn đề gì?

Chính vì thế, UPR sẽ là đảng duy nhất tiên quyết không để bản thân bị kéo vào những cuộc tranh luận tiểu tiết trong khi vấn đề thiết yếu đang bị đe dọa. Thành viên của UPR vì thế sẽ tự do như họ mong muốn tuyên bố ủng hộ những kế hoạch kinh tế hay tài khoá như họ mong muốn hoặc thể hiện quan điểm cá nhân về vấn đề triết học hay xã hội. Nhưng để duy trì sự thống nhất với bản Tuyên Ngôn này, mỗi thành viên cá nhân phải cân nhắc và có trách nhiệm nghĩa vụ phải liên tục nghiên cứu, giải thích và tiếp cận với những nhà cầm quyền Pháp và quốc tế, những người có quyền quyết định về vấn đề mà họ thảo luận, và vì thế những khả năng thực sự cho thành viên và những người liên quan được phát huy xem xét. Hơn nữa, thành viên của UPR thừa nhận, như nguyên tắc thiết yếu, rằng UPR không phải là nơi để giải quyết những vấn đề phụ hay ngoài lề trừ phi nhà cầm quyền Pháp tỏ ra bất lực không thể giải quyết. Vì thế, các thành viên phải cẩn thận không xoáy sâu trong phong trào những lý do gây chia rẽ hay có ý đồ xấu hoặc vô nghĩa.

3: Kết luận: Cuộc đấu tranh cho chân giá trị con người

Quyền tự do ý kiến của các thành viên UPR đối với rất nhiều vấn đề vẫn bị phần nào bị hạn chế để giữ sự năng động, tính phổ thông và nguyên tắc đạo đức của phong trào, nhằm đảm bảo các hoạt động của Liên minh Đảng Cộng hoà không công kích ai dựa trên niềm tin tôn giáo, nguồn gốc, v.v.

UPR làm rõ sự khác biệt cơ bản giữa quốc gia và chủ nghĩa yêu nước với chủ nghĩa dân tộc. Như Jean Jaurès từng nói “quê hương, xứ sở là thứ duy nhất mà những người không có gì sở hữu”, UPR nhấn mạnh rằng đất nước và quốc gia, với nền dân chủ và tinh thần đoàn kết giữa các thế hệ là thứ duy nhất kết nối các thế hệ và tầng lớp xã hội.

Ngoài ra, như Charles de Gaulle đã giải thích cho Alain Peyrette rằng “chúng ta không phải là những người theo chủ nghĩa dân tộc, chúng ta thuộc về dân tộc này”, UPR khẳng định rằng hầu hết sự xung đột không sinh ra từ một quốc gia, mà là từ dã tâm muốn bành trướng của một quốc gia để trở thành bá chủ thế giới và áp đặt các quốc gia khác trở thành chư hầu cũng như chấp nhận các giá trị của mình.

Khẳng định tình yêu với nước Pháp và không chấp thuận bất kỳ chủ nghĩa dân tộc nào, UPR lên án tất cả chủ nghĩa cực đoan, phân biệt chủng tộc và chủ nghĩa cộng sản, và tuyên bố gắn bó với chủ nghĩa thế tục⁽¹⁾ và Tuyên ngôn Nhân quyền của Đại hội đồng Liên Hợp Quốc. Vào ngày 10 tháng 12 năm 1948. Tuyên bố này, cũng như điều khoản đầu tiên của Hiệp ước Liên hợp quốc về các quyền dân sự và chính trị ngày 16 tháng 12 năm 1966, tuyên bố quyền tự quyết của người dân là quyền tự quyết cao nhất, là quyền công bằng cao nhất trong chương trình của UPR. Quyền tự quyết định không thể thay đổi này sẽ quay lại với người dân Pháp, thúc giục họ từ chối mọi sự phục tùng, dù là tự nguyện hay bị ép buộc.

Trong viễn cảnh toàn cầu hoá này, UPR khẳng định rằng, thế kỷ 21 chứng kiến thành tựu của việc giao thương và liên lạc từ đầu này đến đầu kia bán cầu, cơ quan quốc tế duy nhất đủ thẩm quyền là Tổ chức Liên Hợp Quốc, với nguyên tắc đạo đức tối cao là đối xử với tất cả các dân tộc và quốc gia trên cơ sở bình đẳng. Ý tưởng xây dựng, bằng lựa chọn hoặc bằng vũ lực, một Liên minh Châu Âu hay một đế chế Châu Âu – Đại Tây Dương, bao gồm một số quốc gia và loại trừ tất cả các quốc gia khác, là một sai lầm và phi lý khủng khiếp của lịch sử, sẽ gây ra hệ quả nguy hiểm cho nền hoà bình thế giới.

Đây là lý do tại sao UPR dự định thúc đẩy hợp tác quốc tế với tất cả các quốc gia trên toàn thế giới, không phân biệt quốc gia đó thuộc châu Âu hay không. UPR chỉ ra rằng các định nghĩa về các lục địa chỉ là những quy ước địa lý đơn giản, không liên quan đến các mối quan hệ và trao đổi giao thương giữa các quốc gia trên thế giới.

UPR, hơn nữa, dự định khám phá sâu hơn và phát triển Tổ chức các quốc gia nói tiếng Pháp như một đối trọng văn minh, không thể thiếu để duy trì sự đa dạng của các nền văn hóa thế giới. Đây cũng là lý do tại sao UPR dự định bao gồm các nguyên tắc không thể thay đổi vị trí của Pháp với tư cách là thành viên chính thức của Hội đồng Bảo an Liên Hợp Quốc, có quyền phủ quyết, trong hiến pháp Pháp. Điều này sẽ không chỉ cho phép duy trì vai trò của Pháp với tư cách là một cường quốc trên thế giới, mà hơn thế nữa, sẽ đảm bảo cộng đồng nói tiếng Pháp là một phần thiết yếu trong sự hòa hợp các quốc gia.

Tóm lại, UPR khẳng định rằng sự tiến bộ, phát triển không thể thực hiện được với người dân Pháp trừ khi nó phù hợp với lý tưởng tự do, bình đẳng và tình huynh đệ Cộng hòa, và trừ khi nó phù hợp với chủ nghĩa thế tục, chủ nghĩa nhân văn, tôn trọng sự đa dạng văn hóa, xã hội công lý, và không chấp thuận bất kỳ chủ nghĩa cộng sản nào ...

UPR chỉ ra rằng tập hợp các giá trị này làm cho Pháp trở thành một ví dụ tham khảo toàn cầu cho tất cả những ai từ chối thị trường hóa thế giới và giảm giá trị con người thành các biến số kinh tế đơn giản. Đó là lý do tại sao, trong khi ủng hộ việc Pháp rời khỏi đế chế độc hại Châu Âu, UPR đấu tranh cho việc xây dựng một đời sống xã hội nhân văn, giải phóng, tự do và tôn trọng phẩm giá của tất cả mọi người trên Trái đất.

Vào đầu thiên niên kỷ thứ ba này, không gì quan trọng hơn điều này.

(1): *Chủ nghĩa thế tục* là một thế giới quan phát xuất từ phong trào thế tục hóa, quá trình tinh thần về sự chia cách giữa nhà nước và tôn giáo và các quá trình cụ thể về việc bàn giao tài sản, quyền lực của các cơ sở tôn giáo cho nhà nước hay các thể lực trần tục.